కారకులెవరు?

రచన: శ్రీ కె. అంజయ్య

అయ్యా...అయ్యా...అని ఒగరుస్తూ ఎదురు వచ్చిన కూతుర్ని చూడగానే గుండె జల్లుమంది రామయ్యకు. అయినా ఎక్కడలేని ధైర్యంతో గుండె దిటవు చేసుకుని కూతురు దగ్గరకు రాగానే ఏమిటన్నాడు?

అంతే...కన్నకూతురు ఏడుపు లంకించుకొంది, వెక్కిళ్ళ మధ్య మెల్లి మెల్లిగా బయట పెట్టింది. "అమ్మ సచ్చి పోనాది అయ్యా!"

ఆ మాటలు వినగానే గుడిసెకు పరుగెత్తాడు రామయ్య. అప్పటికే చుట్టుప్రక్కల వాళ్ళంతా పోగయ్యారు.

రామయ్య వచ్చాడో లేదో చుట్టూరా ప్రోగయిన జనం పక్కకు జరిగి త్రోవనిచ్చింది.

లోపలికెళ్ళి చచ్చిన పెళ్ళాన్ని చూడగానే ఏడుపాగిందికాదు రామయ్యకు. నిజంగా అది ఏడుపుకాదు. గుండెల్ని అరగదీసి కార్చిన కన్నీళ్ళు. ఎంత ప్రేమగా చూచుకునేవాడు తన పెళ్ళాన్ని. తనంటే ప్రాణమిచ్చేది మంగి. తన ప్రాణంలో ప్రాణం మంగి. "తన్నే కలవరిస్తూ పోనాదంట ఆఖరుకు. దేవుడికి కళ్ళు కుట్టాయో ఏమో తమ ముచ్చటైన జోడి చూడలేక తీసుక పోయాడు తన మంగిని.

ఇప్పటికి వారం రోజులైంది తన మంగికి జొరం రాబట్టి. ఊళ్ళో దవాఖాన ఉన్నమాటే కాని డాక్టరు దొర ఒకరోజైనా నిలకడగా ఉంటేనా? కంపౌండర్ వచ్చి చూడబట్టి వారం రోజులు గడిచాయి, ఎంతకూ తగ్గనేలేదు.

నిన్న పైలేమో దవాఖాన ఎట్టా ఉందో అని చూచిపోడానికొచ్చాడో లేక హాజరు వేసుకోడానికి, జీతం తీసుకోడానిక్కి వచ్చాడేమో డాక్టరు.

డాక్టరు దొర ఒచ్చాడని తెలియగానే పరుగున ఎళ్ళాడు రామయ్య, "బాబూ నా పెళ్ళాం చావు బతుకుల్లో ఉంది. ఒక్కసారొచ్చి చూచిపోండి" అని నెత్తి నోరు బాదుకుని మొత్తుకుంటే పది రూపాయల ఫీజు ముట్టజెప్పమన్నాడు.

ఎక్కడనుంచి తేగలడు తాను డబ్బు. పొద్దస్తమానం కష్టపడి కూలికెళ్తే ఒచ్చేదే రెండు రూపాయలు.

తనకు, తన పెళ్ళాం పిల్లల తిండికే బొటాబొటి సరిపోతుంది. ఇక ఎక్కడనుంచి తెచ్చేది పది రూపాయలు. ఉన్నచోట పది రూపాయలేమో కాని పది తెల్ల కాగితాలుకూడ పుట్టించలేడు. ఈ వారం రోజుల బట్టే కొద్దో గొప్పో అప్పు చేసి తన మంగికి మందోమాకో పెట్టుకుంటున్నాడు. ఇప్పుడు తన కెవడిస్తాడు తన కప్పుగా పది రూపాయలు. లేనోన్ని లోకం మీద ఎవ్వడు నమ్ముతాడు! కనిపిస్తే ఎక్కడో అప్పడుగుతాడోనని అంతా పక్కకు తప్పుకుంటారు.

తన బాధ చూడలేకనో లేక ఎక్కడ దాపురించాడురా వీడనేమో రెండు గోళీలు రాసిచ్చి తెచ్చి వేయమన్నాడు, ఇంకా కావాలంటే సీసా తెచ్చుకుని దవాఖానాలోని నీళ్ళ మందు కొంచకుపొమ్మన్నాడు.

గోళీలకై పట్నం పోవాల. పట్నం పోవాలంటే డబ్బు కావాల. అందుకే రోజూ కూలీ కెళ్ళే దొర దగ్గరకు పోయి ఎంతగానో బతిమా

నేను బయటకు చూశాను కిటికీలోంచి, వాడింకా డబ్బులు అడుక్కుంటూ నేవున్నాడు, వాడు జీవితాంత అలానే అడుక్కుంటూ నేవుంటాడు పాపం...వాడి జీవితం ఇక మారదు! ఈ లోకం ఇక మారదు...ప్చ్!

హనీమూన్ ★

రచన :
శ్రీ రామచంద్రా రెడ్డి

కాలచక్రం తిరుగుతుంటుంది. రోజులు దొర్లుకు పోతుంటాయ్. తన వృత్తిలో లోపము జరుగనీయదు. ఏదియేమైన ఎవరేమైనాసరే కాలము వెనుదిరిగి చూడదు. ముందుచూస్తు శరవేగముతో సాగిపోతుంటుంది. ఈ కాలచక్రానికి అనుగుణ్యముగా ఎన్నో జీవులు దొర్లుకు పోతుంటాయ్. కొన్ని యెదురుతిరిగి కాలచక్రపు తిరుగుల్లో నలిగిపోతాయ్. ఇది సృష్టి ఆదినుండి జరుగుచున్నది. ఇపుడు జరుగుచున్నది, ముందుముందు యిలాగే జరుగుతుంది. దీనికి తిరుగులేదు.

"ఒరేయ్ రాము! ఎంతసేపనిరా వంటింటిలో కాలబడేది. వచ్చి నాల్గు మెతుకులు తినేసిపోకూడదు" అని విసుక్కుంటూ అరచింది అత్తయ్య ఆదెమ్మ.

ఇదిగో వస్తున్నా అత్తయ్యా అంటూ రాము ప్రవేశించి తట్టముందర కూర్చున్నాడు.

"లక్ష్మి భోజనముచేసినదా అత్తయ్యా" అన్నాడు.

"లక్ష్మి భోజనముచేసింనో లేదో నీమాత్రము మెక్కిపోలేనువు. పొద్దస్తమానము దాని పేరు తలవకుంటే ఒక్క మెతుక్కూడ దిగదేమొ పాము..." అని మూతి ముడిచింది ఆదెమ్మ.

"ఎందుకమ్మా బావమీద అలా విసుగుకుంటు న్నావు" అంటూ లక్ష్మి వచ్చింది. "నాకు ఆకలి వేయలేదు. నువు భోంచేయి బావ. అప్పుడాకు వేంకటేశ్వరుని గుడిలో సుప్రభాతంలా విసుగు దేనికి! నువ్వు వెళ్లమ్మా! నేను వడ్డిస్తాను గాని" అన్నది లక్ష్మి "సరేలేవే" అంటూ విసుగుకుంటూ వెళ్లిపోయింది ఆదెమ్మ.

లితే రెండు రూపాయలిచ్చాను చాలన్నట్టుగా. అదీ ఎంతో దానం చేసినట్టుగా.

రూపాయలు దొరకగానే, గోవిందు కొనుక్కొని వచ్చేసరకే తన మంగి మూలిగి పోయింది. ఇంకెప్పుడూ తనతో మాట్లాడ నంటూ కళ్ళు మూసేసుకుంది. ఎవరు దీని కారకులని తిట్టి పోసేది?

"రాము కన్నీళ్ళుకారుస్తు రెండు ముద్దలు మింగి చేతులు కడిగి లేచాడు.

"ఏంబావా! అలా యేడుస్తున్నావు. అమ్మ మాటలకు బాధపడుతున్నావా?" అని లక్ష్మికూడ కన్నీరు పెట్టింది.

"లక్ష్మి నువ్వెందులకు ఏడుస్తావ్! అమ్మ మాటలు మనకు మామూలేకదూ! ఈరోజు ఎందుకో దుఃఖము దానంతటదే వస్తున్నది లక్ష్మి" అని వెళ్లి పోయాడు.

ఇంటిప్రక్క నేవున్న తోటలో కూర్చుని అలా ఆకాశములోకి చూస్తూ ఏవేవో జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుంటూ బాధపడుతున్నాడు. ఇంతలో కాకి కోడిపిల్లను తన్నుకొని ఎత్తుకొని యెగిరిపోయింది. ఆ కోడిపిల్ల అరచి కొట్టుకొంటువుంటే కాకికి సంతోషముగా వుంది. హాయిగా లెక్కలేస్తు ముక్కుతో దాన్ని బాధిస్తు పోడుస్తూంది. కోడిపిల్ల ఎక్కడ పుట్టిందో దాని తల్లి ఎలా బాధపడుతున్నదో దానికెలా తెలుసు ఆ బాధ. ఇదేనేమొ జగన్నాటకము భగవాన్ అని దుఃఖించాడు.

"సృష్టి ఎంత వైపరీత్యము. భగవంతు డెందుకిలా సృష్టించాడు. ఒకప్రాణి మరోప్రాణిని హింసించి జీవించడ మెందులకు? ఇదంతా భగవంతుని లీల. విధికి మనము బానిసలము. దాని చేతిలో కీలుబొమ్మలము. కాలానికి ఎదురీదలేము" అంటూ ఏవేవో ఆలోచనల్లో మునిగిపోయాడు తన గతాన్ని తలచుకుంటూ రాము.

♦ ♦ ♦

రాము పుట్టిన మరుక్షణమే తల్లి [illegible] [illegible] దౌర్భాగ్యుడు. తన తల్లి పాలు త్రాగటకు నోచుకోలేని దురదృష్టవంతుడు. [illegible] చిన్నప్పటినుండి అమ్మమ్మగారి [illegible].

రాముకు ఐదు సంవత్సరాలు [illegible] చేర్పించాడు. లక్ష్మికూడ అదే బడిలో చేరింది. రాము శ్రద్ధతో పాఠాలు [illegible] నేర్చుకొనేవాడు. గురువు చెప్పిన హితోక్తులకు సాధ్యమైనంతవరకు పాటించే వాడు. సత్యమే జయం, పెద్దలను గౌరవింపుము, తల్లిదండ్రులను పూజింపుము, అని గురువు చెప్పింనాడు పిల్లలచేత. తన... తల్లి అంటూ బోరున ఏడ్చేవాడు